

spredningsaftalen. Imidlertid havde nogle ikke-kernevåbenmagter udtrykt ønske om i forbindelse med deres accept af aftalen at opnå visse forsikringer mod kernevåbenangreb. Disse garantier kunne ved deres blotte eksistens tjene til at afværge sådanne angreb eller trusler derom ved at gøre visse magter opmærksom på, at de tre kernevåbenmagter i en sådan situation ville handle i overensstemmelse med resolutionen og garantierne.

Storbritanniens repræsentant, Lord Caradon, fremhævede, at man måtte kunne gå ud fra, at de afgivne garantierklæringer, hidrørende fra de stærkeste kernevåbenmagter, ville afskrække et land, der måtte overveje kernevåbenaggression mod en deltager i ikke-spredningsaftalen. De tre garantimagters interesser var i realiteten identiske med ikke-kernevåbenmagternes, og garantierklæringerne ville være et værdifuldt bidrag til bestræbelserne på at opretholde international fred.

Ambassadør Goldberg betegnede garanti-erklæringerne som et tillæg til de fordele i sikkerhedsmæssig henseende, der flød af selve ikke-spredningsaftalen. Resolutionen og erklæringerne ville skabe et fast politisk, moralsk og legalt grundlag for at garantere de i ikke-spredningsaftalen deltagende ikke-kernevåbenmagters sikkerhed.

Efter de tre garantimagters indlæg udtalte *Frankrigs repræsentant*, at garanti-erklæringerne hang nøje sammen med ikke-spredningsaftalen, hvorfor Frankrig ville afstå på resolutionsforslaget. Det var ikke hensigten hermed at lægge hindringer i vejen for vedtagelsen af resolutionen, der ikke på nogen måde ændrede bestemmelserne i pagtens kapitel VII. Frankrig var lige så vel som andre lande opmærksom på de frygtelige risici, der udsprang af kernevåbenenes eksistens, men den eneste måde at løse problemet på var at standse produktionen af disse våben og tilintetgøre de eksisterende lagre. Frankrigs egne kernevåben var kun bestemt til forsvarsformål, og Frankrig var beredt til at deltage i ethvert initiativ efter de nævnte retningslinjer.

I den efterfølgende debat udtrykte *Canada, Danmark, Paraguay, Senegal og Ungarn* tilfredshed med de afgivne garanti-erklæringer.

På Danmarks vegne udtalte *ambassadør Otto Borch* i Sikkerhedsrådets møde den 18. juni 1968, at man fra dansk side hilste Plenarforsamlingens vedtagelse den 12. juni af resolutionen om ikke-spredningsaftalen velkommen, da en unødvendig forsinkelse kunne have sat selve muligheden for nogen- sinde at få en sådan aftale over styr, og da aftalen udgjorde en nødvendig forudsætning for en omfattende nedrustningsproces, navnlig på kernevåbenenes område. Da der af adskillige lande var blevet fremsat ønsker om passende forholdsregler til beskyttelse af deres sikkerhed, var man fra dansk side glad for den mellem Sovjetunionen, Storbritannien og USA opnåede enighed, der var indeholdt i det foreliggende resolutionsforslag og var kommet til udtryk i de afgivne garantierklæringer. Danmark så i denne enighed et tegn på, at de tre lande fandt, at det var i deres egen vitale og retmæssige interesse, at ingen ikke-kernevåbenmagt skulle blive genstand for kernevåbenaggression eller trussel herom. Den politiske betydning af den opnåede enighed gik derfor langt videre end selve garantiformularens tekst. Yderligere måtte enigheden mellem de tre kernevåbenmagter betragtes som et fornuftigt grundlag for parternes forpligtelse og for Sikkerhedsrådets indskriden, hvis situationen en dag skulle indtræffe.

Algeriets repræsentant fandt, at rådet gennem en vedtagelse af det foreliggende forslag ville godkende en traktat, som i realiteten bevirkede en indirekte ændring af pagten. Medens ansvaret for opretholdelsen af fred og sikkerhed inden for FN's rammer hidtil havde hvilet på Sikkerhedsrådets permanente medlemmer, ville det nye maskineri kun kræve enighed mellem tre af disse og således sætte den balance på spil, som med vanskelighed var blevet skabt ved rådets oprettelse. Hertil kom, at forslaget var diskriminatorisk ved at skabe to grupper af lande: de, der underskrev ikke-spredningsaftalen og ville nyde godt af en tilsyneladende nuklear beskyttelse, og de, som kunne være genstand for en i realiteten autoriseret aggression.

Brasiliens repræsentant fremhævede, at forslaget ikke var i overensstemmelse med det universelle sikkerhedssystem, som FN-pagten indeholdt, idet de i forslaget omhandlede garantier kun ville komme til an-